

ART |

Justina Vojaković-Fingler: Vidjeti oživljeni svijet mašte na sceni zaista je emotivno

Ana Matijević - 25. ožujka 2026.

Na dan premijere svoje predstave Justina Vojaković-Fingler dala je intervju za čitatelje ArtKvarta. Tko je Justina, odgovorila nam je kroz nekoliko sljedećih pitanja.

Justina, danas je premijera tvoje predstave „Uspavana Sunčica“ u Gradskom kazalištu lutaka Split gdje potpisuješ tekst i režiju. Tekst je ujedno nagrađen prošle godine Malim Marulićem. Reci nam nešto o dojmovima i procesu rada.

– Moram početi od samog početka. To je moje najranije djetinjstvo gdje sam kao mala često bila sama, ali i introvertna. Oduvijek sam imala tu potrebu maštanja, stvaranja, kreiranja priče, likova, igre gdje igračke ožive, vjerovanje da one zaista imaju neki svoj život. Pokušavala sam uvijek oko sebe u nečemu neživome vidjeti nekakvu priču. Uz to smo imali odličnu učiteljicu Jadranku Kurtović u nižim razredima, što mislim da je zaista bitno, koja nas je poticala na tu kreativnu pisanje, a na to se nastavila Snježana Majsterić, profesorica hrvatskog jezika od petog do osmog razreda. Tu je započela ta ljubav prema pisanju igrokaza, pjesama, priča. Do romana nisam još

došla. Kako sam sad u ansamblu GKL-a Split, svake godine sudjelujem na Malom Maruliću i onda mi je jedne godine palo na pamet napisati priču i prijaviti je. I prije dvije godine je istaknut i pohvaljen tekst „Kamtko“. To mi je dalo vjetar u leđa da se prijavim i prošle godine. Tako je stigla i nagrada. Nakon svega toga, kad je došla ideja postavljanja tog teksta, rekla bih da, neću reći san snova, ali izuzetna zahvalnost GKL-u Split, Lucijanu Rokiju, što mi je dao tu priliku, cijelom autorskom timu, ansamblu, tehnicima, krojačima, dakle svima koji su sudjelovali i dali svojom kreativom, prisutnošću doprinos ovoj predstavi. Vidjeti oživljeni svijet mašte i čuda Justine Vojaković-Fingler kad je imala tri na sceni je... zaista, ne mogu opisati riječima koliko je zapravo emotivno. Proces je bio poprilično turbulentan, a time i izazovan. Imali smo puno bolesti, uskakanja, iskakanja, ali mislim da ako dovoljno vjeruješ, imaš jasan cilj i bez obzira na nedaće po putu, ako se krećeš prema njemu zajedničkim snagama, sve sjeda na pravo mjesto u pravom trenutku kad i treba sjesti.

Dio si ansambla Gradskog kazališta lutaka, životni put te vodio od osječke Akademije dramske umjetnosti do Splita, kako je tekao taj put?

– Završila sam glumu i lutkarstvo u svom rodnom Osijeku, gdje sam provela veliku većinu života. Put do Splita traje puno sati ako se voziš autobusom od Osijeka, šalim se. Pojavila se prilika stručnog osposobljavanja. Moj kolega prijatelj Tvrtko Štajcer je već bio u ansamblu GKL-a i prije deset godina došla sam na razgovor za to stručno osposobljavanje. Primljena sam na godinu dana i kako sam došla u Split, jednostavno zaljubila sam se u ovaj grad i odlučila ostati. Pružio mi je nešto novo. Naravno, kako kažu za Slavonce da su očarani morem, to me definitivno privuklo, a i mogu reći da u Splitu ima od svega pomalo: more, malo šume, malo povijesti, malo novog dijela, planine su blizu. Na kraju osposobljavanja i onda sam tu i tamo radila kao vanjski suradnik. U međuvremenu sam i vodila dramski studio PlayDrama, u kojemu sam puno naučila o ljudima, radu s ljudima, a naravno i o sebi. Režirala sam u amaterskim kazalištima sve do prije četiri godine kad sam postala član, stalni član ansambla GKL Split. I često me pitaju: „Koliko često ideš u Osijek?“ Ja kažem: „Nikad.“ Zašto? Jer mi je daleko. A i zapravo rekla bih da sam se poprilično nekako mentalitetom... možda mi više odgovara ovo podneblje koje je temperamentno, živo, dok je u Slavoniji sve dosta polako, a ja sam vrlo nestrpljiva osoba i moram sve i sada.

Koliko si uloga ostvarila u Gradskom kazalištu lutaka i ispunjava li te rad s lutkama?

– S obzirom na to da sam se zaposlila prije četiri godine, u devedeset posto sam premijera. Mislim da je to dosta. Šalim se. Ispunjava li me rad s lutkama? Da, ali još više me ispunjava ideja, prijenos neke poruke, utjecaj na publiku, mijenjanje svijesti. I ovisno o tome se bira scenski izričaj. Smatram da je lutkarstvo vještina koja se trenira kao i sve druge vještine, a da zahtijeva posebnu vrstu koncentracije. Zahtijeva i, osim te koncentracije, glazbenu podlogu, odnosno osjećaj za ritam i koordinaciju s fizičkom snagom. Tako da je poprilično izazovno, a čim je nešto izazovno, meni je interesantno.

U jednom si intervjuu rekla da je glumac bogatiji što više vještina zna, u tvom slučaju to je ples, reci nam nešto o tome.

– Ovim pitanjem se zapravo, tj. odgovorom, nadovezujem na prethodno. Rekla bih da sam primarnije plesač. Time sam se prije počela baviti. Još od drugog osnovne kada... imali smo jednu prijateljicu u razredu, Dunju Pavlović, koja je, zato što je išla na ritmiku i ples, uvijek vodila vježbe

na tjelesnom, a ja sam ih htjela voditi i zbog tog razloga sam se upisala na ritmiku i ples. I kako sam se upisala, tako sam u plesu i ostala. Završila sam osnovnu glazbenu školu za ritmiku i ples. Trebala sam nastaviti Srednju školu Ane Maletić, ali mi mama nije dala jer je to u Zagrebu, kao, kako ću ja kao četrnaestogodišnje dijete otići u veliki grad, ali sam se paralelno upisala na jazz kod Lidije Veković u Magic i tako išla po raznim plesnim radionicama i to je trajalo sve do akademije kada nisam imala vremena zbog satnice na akademiji pohađati više sate i nakon akademije. Nikad nisam pomislila da ću se time baviti, ali sam shvatila da je to možda moj đir. Upisala sam se na flamenco i u tome ostala. Žene iz flamenca vole to nazivati brujet jer nas ima različitih godina. To je jedan od razloga zašto sam se zadržala u Splitu. Uz to sam otkrila i suvremeni ples u Tiramoli kod Lucije Zalović. Suvremeni ples mi je neka vrsta ispušnog ventila, a opet imam mogućnost kreiranja, a uz to se bavim i svojim tijelom, odnosno svojim zdravljem. Nažalost, prije malo više, možda sad je već pola godine prošlo, imam puknut meniskus pa se ne mogu baviti više plesom dok ne obavim operaciju i dok to sve ne zacijeli.

Tvoje ime ćemo često vidjeti i u radu s amaterskim društvima, za čitatelje ArtKvarta nam reci nešto o tome, je li naporno, izazovno...

– Puno sam radila s amaterima. Zapravo, moj prvi susret s amaterima je zapravo bio u Kaštelanskom kazalištu kad si me ti, Ana Matijević, pitala želim li možda raditi s vama, uprizoriti, napraviti predstavu, slikovnicu Maje Alfirević „Čudnovata pjesma gospodina Stihovića“. I eto, to mi je bila prva režija i prvi susret s amaterima i valjda jer je bilo odlično iskustvo, otišla sam i u tom smjeru. Već sam u više navrata, u nekim izjavama, intervjuima govorila da je ono što mene fascinira kod amatera ta ljubav i ustrajnost prema tome što rade i vrlo često poniznost i zahvalnost prema poslu koji rade. To inspirira. Uz to, od tih ljudi sam uvijek nešto naučila o sebi, čak su mi znali otvoriti oči za neka nova rješenja jer svaka osoba je svijet za sebe, i onda upoznavajući nove svjetove, širiš svoje vidike. Želim istaknuti, osim Kaštelanskog kazališta, radila sam puno i s Amaterskim kazalištem Petar Hektorović, gdje sam isto nekoliko režija radila. Baš sam zahvalna na tom iskustvu, da se osjećam velika sad kada smo radili na „Uspavanoj Sunčici“.

Budući planovi trenutno su završiti predstavu Petar Pan koju radim s dramskim studijem mladih u Hvaru. Prošli smo na festival Maslačak, trebamo se što bolje pripremiti, razigrati dječju maštu da odletimo za početak do Siska. Kad mi se malo stišaju obaveze, nadam se da ću imati vremena prošetati, otići u prirodu jer zapravo me priroda najviše inspirira, u prirodi se najbolje stišaju misli i sposobniji si osluškiivati nove priče oko sebe.

S obzirom na to da smo u mjesecu kada se obilježava Svjetski dan kazališta za djecu i odrasle, smatraš li da je danas uloga kazališta u društvu važna i koja je njegova uloga?

– Ovo mi je najteže pitanje. Smatram da bi kazalište trebalo biti jako važno jer bi kazalište trebalo biti odgojno, trebalo biti prostor gdje se možeš nasmijati kao nekakav ispušni ventil, prostor gdje bi proširio svoje horizonte, nešto novo naučio, oplemenio dušu, duševno se očistio. Kazalište bi trebalo biti prostor neposredne izmjene energije između publike i glumaca, ali mi se nažalost čini da trenutno to nije situacija, jer kako živimo u ovom ubrzanom vremenu i kao da se stvari rade samo da se naprave, a da zaboravljamo ono zašto to i zbog koga radimo. Također mi je žao što mnogi građani i nisu svjesni koliko postoji kazališta, to jest da postoje ljudi koji ne znaju da postoji kazalište kao HNK uopće, kamoli još GKL Split ili GKM-a ili Play Drame. Nažalost, jednostavno ti ljudi se ne druže ni sa kim tko je iz krugova kazalištaraca i pretpostavljam da nemaju neku priliku

saznati za to. Iskreno mi se čini da trenutno kazalište nije toliko bitno, ali bih voljela da postane. Možda ti ljudi ne znaju jer ih nitko nije naučio. Zato je poprilično važno da već u vrtiću, u nižim razredima osnovne škole, tete, učiteljice usmjeravaju djecu i vode ih u kazalište jer se na taj način i odgaja kazališna publika. Isto tako se nadam i vjerujem da ćemo biti još svjesniji što toj dječici nudimo.